

Sygn. akt X C 3491/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Maria Żuchowska

Protokolant st. sekr. sąd. Elżbieta Jakubowska

Po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko J. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. K. (1) na rzecz powoda M. K. kwotę 507,81 zł (pięćset siedem złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.10.2016r., z uwzględnieniem zmian procentowych odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 919 zł (dziewięćset dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14.10.2016r. M. K. wniósł o zasądzenie od J. K. (1) kwoty 507,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że pozwany wystawił ogłoszenie o sprzedaży samochodu R. (...). Powód, zgodnie z ustaleniami telefonicznymi z pozwanym, w dniu 11.05.2016r. dokonał wpłaty kwoty 500 zł celem rezerwacji pojazdu do dnia 15.05.2016r. Dodano, że do zakupu pojazdu nie doszło, a pozwany nie zwrócił uiszczonej zaliczki, mimo otrzymania wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, tutejszy Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i zasądził kwotę 295 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu zaprzeczył jakoby otrzymana od powoda kwota 500 zł stanowiła zaliczkę na zakup auta oraz dodał, że wpłaconą kwotę uznał za zadatek.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska, nie żądano uzupełnienia postępowania dowodowego.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany J. K. (2) zamieszkały w T. na początku maja 2016r. umieścił ogłoszenie o sprzedaży samochodu osobowego marki R. (...). Samochód spodobał się konkubinie powoda M. K. zamieszkałego w Z.. W związku z powyższym powód ustalał szczegóły dotyczące samochodu telefonicznie z pozwanym.

Okoliczność bezsporna.

Powód był zdecydowany na zakup pojazdu, jednak z uwagi na znaczną odległość planował przyjechać obejrzeć samochód podczas weekendu. zaproponował pozwanemu wpłacenie kwoty 500 zł, na co pozwany wyraził zgodę. Strony uzgodniły, że w przypadku nie zakupu samochodu, pieniądze zostaną zwrócone.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- zeznania powoda – k.57

- zeznania pozwanego – k. 58

W dniu 11.05.2016r. powód uiścił zaliczkę w kwocie 500 zł na rachunek bankowy pozwanego wpisując w tytule przelewu „rezerwacja samochodu R. (...) do dnia 15.05.2016r. M. Z., z gwarancją zwrotu w przypadku nie zakupu auta”. Po dokonaniu przelewu powód wysłał do pozwanego sms-a potwierdzającego przelew z prośbą o rezerwację auta do niedzieli 15.05.2016r.

Dowód: przelew z rachunku powoda z dnia 11.05.2016r. – k.6

- sms z dnia 11.05.2016r. – k.25

- zeznania powoda – k.57

Dzień przed planowanym przyjazdem do T., tj. w piątek 13.05.2016r. konkubina powoda zaczęła mieć wątpliwości co do zakupu samochodu od pozwanego, o czym powód informował na bieżąco pozwanego sms-owo i telefonicznie. Ostatecznie w dniu 14.05.2016r. zrezygnował z przyjazdu do T. i zakupu samochodu, o czym rano poinformował pozwanego, prosząc o zwrot zaliczki.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- smsy z 13 i 14.05.2016r. – k. 27-28,

- zeznania powoda – k. 57,

- zeznania pozwanego – k. 58

Pozwany, mimo wezwań telefonicznych, a następnie pisemnego, nie zwrócił otrzymanych od powoda pieniędzy w żadnej części.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

Wezwanie do zapłaty – k. 6v,

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowodu z przesłuchania stron. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, bowiem układały się w logiczną całość, ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez strony.

Za wiarygodne uznano zeznania powoda, przesłuchanego na rozprawie w charakterze strony, bowiem jego zeznania były spójne, logiczne i potwierdzone w całości dowodami z dokumentów. Z zeznań powoda wynikało jednoznacznie, że ustalał telefonicznie z pozwanym, że dokonana wpłata 500 zł będzie stanowiła rezerwację pojazdu do niedzieli i będzie zwrócona w przypadku nie zakupu samochodu. Powód przyznał, że zrezygnował z zakupu samochodu, gdyż jego konkubina miała wątpliwości co do zbyt szybkiej sprzedaży samochodu przez właściciela. Zeznania powoda zostały potwierdzone zarówno wydrukami sms-ów przedłożonymi przez pozwanego, ale także wydrukiem dowodu przelewu zawierającego zapis o gwarancji zwrotu pieniędzy.

Zasadniczo Sąd dał wiarę również zeznaniom pozwanego, gdyż korespondowały one z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym. Pozwany potwierdził zarówno ustalenia stron co do rezerwacji samochodu oraz fakt, że obiecał powodowi, że w przypadku rezygnacji z zakupu przez powoda, gdyby „coś było nie tak”, zwróci mu pieniądze. Odmówiono wiary twierdzeniom pozwanego, że oboje z powodem traktowali wpłatę 500 zł jako zadatek na zakup samochodu w umowie przedwstępnej. Twierdzenia w tym zakresie były sprzeczne z zeznaniami powoda, ale także z twierdzeniami pozwanego, który przyznał na rozprawie, że mówił powodowi, że odda pieniądze gdyby do transakcji nie doszło, ale twierdzenia o zadatku były sprzeczne przede wszystkim z dowodami z dokumentów, głównie w postaci potwierdzenia przelewu, z którego wynikał jego tytuł. Odmówiono także wiary twierdzeniom, że pozwany nie wiedział, co powód wpisał w tytule przelewu, a dowiedział się telefonicznie w banku tylko jaka została wpłacona kwota. W ocenie Sądu, zasady doświadczenia życiowego wskazują, że nawet gdyby pozwany nie miał internetowego dostępu do konta i rzeczywiście dzwonił do banku z zapytaniem, czy wpłynęła jakaś kwota, to pracownik banku poinformowałby go również o tytule przelewu. W ocenie Sądu, twierdzenia w tym zakresie stanowiły nieudolną próbę uniknięcia obowiązku zwrotu powodowi pieniędzy. Zdaniem Sądu, gdyby strony umówiły się na zadatek, a powód wpłaciłby kwotę z tytułem przelewu m.in. „z gwarancją zwrotu”, to pozwany albo odesłałby pieniądze nie zgadzając się na taką rezerwację, albo wyjaśniłby tę kwestię sms-owo, tak jak ustalane były pozostałe kwestie między stronami. Tymczasem z treści sms-ów wynika jedynie potwierdzenie dokonanej wpłaty, a później podanie przyczyn rezygnacji z przyjazdu do T..

Bezsporne w sprawie było to, że powód zamierzał kupić samochód od pozwanego i wpłacił na jego konto 500 zł, a po rezygnacji z zakupu samochodu pozwany nie zwrócił mu pieniędzy.

Spór dotyczył zasadności dochodzonego roszczenia o zwrot zaliczki na zakup samochodu, wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu, że wpłacona kwota stanowiła zadatek w rozumieniu art. 394kc, który nie podlega zwrotowi.

Zgodnie z art. 6 k.c., istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Powód winien zatem udowodnić, że wpłacona kwota stanowiła zaliczkę, a strony umówiły się na jej zwrot w przypadku nie zawarcia umowy. Pozwany z kolei, który twierdził, że wpłacona kwota stanowiła zadatek zawarty w umowie przedwstępnej, który nie podlegałby zwrotowi, winien ten fakt udowodnić. W ocenie Sądu, postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie (opisane szczegółowo wyżej) wykazało, że wpłacona kwota 500 zł stanowiła zaliczkę, która zgodnie z ustaleniami stron, potwierdzonymi w tytule przelewu „rezerwacja z gwarancją zwrotu w przypadku nie zakupu auta”, podlegać miała zwrotowi w przypadku nie dojścia umowy do skutku. Pozwany z kolei nie wykazał w żaden sposób, że zgodnym zamiarem stron było uiszczenie przez powoda zadatku w umowie przedwstępnej. Żaden z zebranych dowodów nie potwierdził wersji pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, roszczenie okazało się zasadne w całości, o czym orzeczono w punkcie I wyroku na mocy art. 353kc. O odsetkach za opóźnienie orzeczono po myśli art. 481 kpc.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jako podstawę rozstrzygnięcia przyjmując

art. 98 § 1 i 3 kc. Strona powodowa poniosła koszty procesu w kwocie

919 zł, na które składały się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie

17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty osobistego stawiennictwa na rozprawie powoda w związku z wezwaniem na rozprawę w kwocie łącznie 512 zł. O zwrocie kosztów podróży i noclegu Sąd orzekł na podstawie art. 85ust.1-4 w zw. z art. 91 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Powód stawiał się na wezwanie Sądu na rozprawę celem przesłuchania go w charakterze strony. Po przesłuchaniu, zgodnie z art. 92 cytowanej ustawy, złożył ustnie wniosek do protokołu o zwrot kosztów noclegu w kwocie 112 zł, na okoliczność czego przedłożył paragon fiskalny z hotelu na tę kwotę oraz wniosek o zwrot kosztów paliwa. Powód wskazał, że przyjechał samochodem, a ilość kilometrów przejechanych z jego miejsca zamieszkania w Z. do T. to 570 km w jedną stronę. Dodał, że nie posiada paragonu za zatankowane paliwo, ale koszt

paliwa w obie strony to 400 zł Wniosek o zwrot kosztów stawiennictwa Sąd uznał za zasadny w całości. Zgodnie z art. 85ust.1 cytowanej ustawy świadczeni (stronie) przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Zgodnie z ust. 2 górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Zasady te określone zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990 ze zm). Wysokość kosztów dojazdu samochodem podlegających zwrotowi nie może być przy tym wyższa niż iloczyn pokonanych kilometrów i stawki za kilometr, wynoszącej w odniesieniu do pojazdu osobowego 0,8358 zł (§ 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Iloczyn ten wynosi w rozpoznawanej sprawie 952,81 zł (1140km x 0,8358 zł). Powód natomiast podał, że koszt paliwa w obie strony wyniesie go 400 zł.

Biorąc pod uwagę złożone przez powoda oświadczenie i ilość przejechanych kilometrów, Sąd obliczył, iż koszt podróży powoda związany ze stawiennictwem w Sądzie wyniósł 400 zł (1140 km x 0,35 zł). Biorąc pod uwagę fakt, iż wskazana przez powoda wysokość kosztów była ponad połowę niższa od dopuszczalnych maksymalnych kosztów, wysokość kosztów została oceniona jako adekwatna i racjonalna, bez względu na rodzaj samochód osobowego, którym przyjechał. Podane koszty procesu powinny zostać zwrócone stronie powodowej przez pozwanego, który sprawę przegrał w całości.